

Eva Andreas

Tunadalskyrkan, Köping 190512

”Vem ser vi när vi ser på Jesus?”

Vi lever i tiden mellan påsk och pingst. För oss handlar det om en sträcka mot vårvärme och sommar, om att börja se fram emot semester och ledighet, att se till att trädgårdarna blir omskött, och inte minst om avslutningar av olika slag i skolor, och kulturarrangemang.

Men om vi förflyttar oss till motsvarande tid och möter lärjungarna samma tid är det andra frågor som är viktiga. De hade nyss varit med om en omvälvande händelse, deras lärare, bäste vän eller vad man nu vill kalla honom hade dött, på det mest grymma sätt genom att korsfästas med domen ”Jesus från Nasaret, judarnas konung” men han hade också blivit levande igen, graven var tom när några kvinnor kom för att göra iordning kroppen och de fick hälsningen: han är inte död, han lever, och så hade han kommit till dem, visat dem märkena från korsfästelsen, gett dem ny undervisning om vem han var och nu väntade de på något, som de inte visste vad det var. Och man kan ju anta att de tillbringade mycket tid med att se tillbaka, att påminna varandra om det som hade hänt, tog fram olika detaljer från de tre år de hade vandrat tillsammans med Jesus.

När man ser tillbaka på ett skeende, är det olika saker man minns, Dels minns man händelser, dels minns man människor, men också uttryckssätt, sådant som symboliserar en människa.

Den här tavlan visar ett sådant uttryckssätt.

Den visar Jesus sittande framför en stad, kanske Jerusalem, med knäppta händer i bön och eftertanke. Jag tror att just bönen är något som lärjungarna förknippade med Jesus. Han bad i mötet med människor, han bad innan han utförde under, han drog sig undan för

att får vara ensam och be, han bad tillsammans med sina lärjungar. Men de hade också fått se honom be i djup nöd i trädgården Getsemane innan han gick för att möta de som skulle fångsla honom. En ångest så djup att han svettades blod. Han visade genom sitt exempel hur viktig bönen är i olika situationer, och han lärde dem på många olika sätt om bönens betydelse, om att den hänger ihop med närheten till honom, för då kan man förstå hur man ska be eftersom bönen blir i samklang med hans vilja. Och vi känner igen orden: Be så ska ni få, sök så ska ni finna, bulta så ska dörren öppnas för er.

Bönen gav kraft och nya möjligheter och vi som har facit i hand, kan ju i Apostlagärningarna mer än en gång se vilken tillgång bönen var. När de själva inte förstod eller kunde, så möttes de för att be, ja de kunde till och med sitta inne i den djupaste fängelsehålan och sjunga lovsånger och be. Jesus hade lärt dem både genom ord och sitt exempel.

Något annat som de också hade lärt sig genom sina år med Jesus var hur han mötte människor, hur han såg individen, inte massan, hur han mötte var och en utifrån hans eller hennes behov, och hur han tog sig tid med människor, trots att han egentligen ibland var på väg att göra något annat. Men det beskrivs på flera ställen i evangelierna att han kände "medlidande" med människorna, och då betyder det inte tycka synd om som det ofta gör när vi talar om det, utan att han led med, att han såg deras problem och svårigheter, och grep in om han kunde. Jesus gjorde aldrig skillnad på person, utan snarare tvärtom; han kom gärna till dem som var lite i utkanten och stöttade lite extra.

En gång gick han tillsammans med sina lärjungar genom Samarien, bara det något utöver det vanliga, eftersom de som bodde i Samarien ansågs orena, men Jesus gick dit, och så träffade han en kvinna vid brunnen, något som var mycket opassande enligt den tidens sätt och ännu värre, han började prata med henne och gav sig in i ett teologiskt resonemang. Och under samtalets gång avslöjade han henne, hon levde ett omoraliskt liv som gjorde att hon blev utstött från gemenskapen, Det var många tabun som han överskred, men han såg henne, han såg hennes längtan och samtalet slutade med att hon insåg att han var den Messias som Gud hade lovat att sända och hon den utstötta sprang in till staden och glömde att hon borde hålla

sig undan och ropade ut sin glädje över mötet med Jesus: ” Kom får ni se en man som har sagt mig allt som jag har gjort” Han måste vara Messias.

En annan gång mötte han Sackaios, en tulltjänsteman som hade tagit anställning hos de hatade romarna, förtryckarmakten. Sackaios utnyttjade sin ställning och tog för mycket tull och lade det i egen ficka, men priset han fick betala var ensamhet och kanske också en viss utstötthet. Han blev nyfiken när ryktena om Jesus började höras, men han var kortväxt och för att överhuvudtaget kunna se klättrade han upp i ett träd. En rolig syn för den som såg honom, men han räknade inte med att någon skulle göra det. Men det fanns en som såg och det var Jesus: Han stannade till under trädet och tilltalade mannen i det med namn: Sackaios, idag vill jag gästa i ditt hem, och det blev en fest med konsekvenser. Han sa ja till tron på Jesus, han ångrade sin utpressning och sitt leverne och lovade betala tillbaka allt han hade utkrävt för mycket. Allt för att Jesus såg honom, precis som han såg kvinnan vid brunnen.

Och hur var det för lärjungarna själva när han kom och kallade dem: Följ mig! Vilka kvalifikationer hade de? Mänskligt sett inga större, de hade sina yrken, det berättas om hur de hade olika kynne, olika sätt att vara, de var ingen enhetlig grupp, men han såg deras möjligheter, deras olika gåvor och under hans ledning fick de utveckla sina resurser och användas av honom, mycket mer än de själva kunde ha tänkt sig. Men just mellan påsk och pingst visste de inte vad som skulle hända, hade de en tid av förvirring, eftertanke innan det så småningom öppnade sig helt nya möjligheter. Deras tro hade med stor sannolikhet fördjupats efter att Jesus kommit till dem, deras förtvivlan var inte lika djup som under påskhelgen, och bara några veckor senare när pingstens under skedde kunde de stå upp och frimodigt predika och ge vidare av det de själva hade fått del av.

Men berättelsen stannar inte där och då, utan går vidare till oss idag också. Och budskapet är lika aktuellt i dag som då. Att han ser, att han vill möta, att han vill gå bakom det yttre och komma med stöd och hjälp, och ser oss var och en.

Den här tavlan finns i stor upplaga och någon här i Köping berättade att tavlan på hans vägg säger: Jesus sitter och ser ut över Köping och

ber för Köping, eller vilken plats vi nu bor på. Han har inte glömt bort oss, vi finns med i hans omsorg och tankar. Han ser vår situation, ser vår längtan på olika sätt. Och vill ta vägen förbi oss och stanna till och ge oss en hälsning: Eva, jag finns här hos dig, jag vill komma till dig idag och hjälpa dig.

Då kan en sångvers eller ett bibelord liksom lysa fram och bli till hjälp och stöd: Ex. när Jesus säger: Jag är med er alla dagar, och alla dagar, det är ju just idag, när livet kan vara tungt och jobbigt, eller just idag när allt känns bra och roligt. Eller att stava på psaltarsalmens ord "Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i din hand". Även om våra känslor säger något annat, så får vi lita på bibelordet, kan det ge oss styrka, och ge en hjälp att rikta vår inre blick mot honom, som ser och vet.

När vi sjunger ex "Han är min sång och min glädje" – kan det ge stöd och hjälp åt oss och en djup inre visshet- det är sant, det gäller för mig.

Tanken att Jesus förber Köping, kan också uppmuntra och utmana oss att be för Köping och allt det som händer här. Rubrikerna är ibland stora om än det ena och än det andra. Tänk att då få bära det till Gud i bön och be om hans hjälp och stöd i de olika situationer som beskrivs. Det är kanske inte alltid så lätt att se om det blir ett bönesvar eller inte, men ett uttryck för omsorg och att han som ser och vet ska kunna gripa in.

När Mose en gång för länge sedan fick möta Gud i en brinnande buske och fick uppdraget att befria Israels folk från Egypten frågade han Gud om Guds namn och fick svaret "Jag är". Jesus använde samma begrepp om sig själv, och jag tror att lärjungarna när de tänkte tillbaka funderade mycket kring betydelsen för dem. Och idag får vi fundera på vad det betyder det för oss idag? Jesus säger: Jag är vägen, sanningen och livet, Jag är livets bröd, Jag är uppståndelsen och livet, Jag är världens ljus, Jag är dörren, Jag är den gode herden, Jag är den sanna vinstocken.

När Jesus började träda fram gav en han programförklaring genom att läsa en av gamla testamentets texter från Jesaja och överföra det till sig själv: Herrens ande är över mig, ty han har smort mig till att frambära ett glädjebud till de fattiga, Han har sänt mig att förkunna

befrielse för de fångna och syn för de blinda, att ge de förtryckta frihet och förkunna ett nådens år från Herren.

Och det gäller för oss idag också, och sångens ord uttrycker det: Min Jesus lever, därför vill jag leva, Min Jesus lever, därför är jag trygg. Jag säkert vet att han mig leder, mitt liv är värt att leva för han älskar mig”

AMEN

Bibelcitrat från Bibel 2000
© Svenska Bibelsällskapet
www.bibeln.se